

ESSAYS

Af Carsten Ploug Olsen

GUDS HÅND

Mange mennesker har det svært med tanken om Gud og det guddommelige, måske fordi disse begreber har været så voldsomt belastede i årtusinder. Skinhellige præster og gejstlige har i realiteten længe søgt at holde menneskene borte fra Ham, den Ene, Faderen, som man har sagt man "skulle frygte" og lignende.

Sandheden er, at det rette forhold til Gud er som et jordisk barn til sin jordiske fader eller moder. I kærlige forældres nænsomme men myndige opdragelse af deres børn, ser vi en svag afglans af vor Fader. Nøgleordet er *tillid*. I Kristi Tale til menneskeheden i "Vandrer mod Lyset!" (udgivet 1920 ved Michael Agerskov), siger han, Kristus følgende: "Thi vor Faders ord til mig var disse: "Min søn, dine jordiske brødre og søstre er alle lige for mit faderhjerter, alle er de velkomne i mit rige, alle vil jeg modtage i min åbne favn! Min søn, ingen skal bortstødes, ingen skal fordømmes, ingen skal udkastes, og ingen skal omkomme i det yderste mørke!" Dette var Guds ord til Kristus, vor ældre broder. Vi kan altså i høj grad have tillid til vor Fader, ja, når vi først trygt giver os ind under Hans ledelse, uden forbehold, vil vi snart se og føle, i vor høj grad vi kan stole på Ham. Snart vil Hans uendelige kærlighed til ethvert menneske give højlydt genlyd i vore hjerter. Vi vil føle kærlighedens dybe fred og velsignelse over os, hvor vi end færdes. I det hele taget er dette noget af det ypperste vi kan lære af Kristus, tillid til Gud. Det var således Kristi tillid til Gud der oprindeligt skabte lysets gennembrud i vor verden (se "Vandrer mod Lyset!"). Her er Kristus det lysende eksempel til efterfølgelse for os andre. Jo mere tillid til Gudfader vi har, jo mere hjælp får vi, jo større fred.

Gud elsker alle, også dig. Dette er ikke nogen påstand, men en absolut sandhed. Der er ingen fortabelse. Helvede har fandtes som en realitet i den oversanselige verden, men i kraft af Guds kærlighed og almagt er det nu slettet (for dette: se "Vandrer mod Lyset!"). Vejen ligger foran os, og vejen til den fred og lykke, som alle søger er enkel at forstå, alle, selv et barn kan forstå det: At give sig ind under Guds ledelse i et og alt, lade Hans kærlighed og almagt og dybe fred sænke sig over os, at overgive sig selv fuldt og helt til Guds omsorg simpelthen!

Oftentimes er det forbeholdene mod dette, der hindrer vor egen lykke. Vi tænker; nej, dette kan ikke gå, der er dog visse ting, som jeg vil have lov til at gøre i fred, visse ting, som andre ikke skal blande sig i, jeg kan ikke være en helgen! Siger vi sådan, fjerner vi os selv fra lykken og freden. For sandheden er, at Gud slet ikke kræver, at vi skal være helgener. Gud elsker os *hele tiden*, også selv om vi evt ikke stoler på Ham, eller måske frygter Ham. Gud fordømmer ingen, Han ser med mildhed og kærlighed på os og vore forsøg på at opnå en meningsfuld tilværelse. Og Han søger at hjælpe os præcis hvor vi er i livet og i alle forhold. Ja, Han længes meget efter at kunne yde hvert af sine elskede børn sin fulde støtte, sin fulde hjælp, i alle livets mange, vanskelige forhold. Men for at Han kan det, er vi nødt til selv at have tillid til Ham. Han fordømmer os ikke, hvis vi ikke har det, men Han sørger da over vor ringe tillid. Ja, sandelig, Gud længes efter at føle vor genkærlighed, længes efter at føle vor fulde tillid! Viser vi Ham denne tillid, vil Han langsomt, skridt for skridt, lede os i retning af lyset og freden.

Prøv nu, i denne stund, at vende dine tanker mod det guddommelige, mod Gudfader. Prøv at tage en beslutning. Prøv at lægge dit liv i den Almægtiges hænder nu, uden frygt. Gør du det oprigtigt og af et fuldt hjerte, vil du med det samme føle Hans svar. Du vil føle den præcis som den dybe fred og ro, som du altid har søgt efter, men måske aldrig fundet. Du vil se den Almægtige smile dig imøde, du vil vide, at her, præcis her, er svaret på din dybeste længsel, thi du er født til livet, det evige liv, af Hans kærlighed, af Hans hjerte, af Hans eget guddommelige væsen, og i dit eget hjerte bor en spire, en kærlighedsspire, der søger Gud, som blomsten søger Solens stråler. Ja, jeg siger dig: Gud er vejen til din fred og din lykke! Søg og du skal finde! Som et gammelt ord siger.

Glem alt om guds frygt og skinhellighed. Du skal ikke frygte, men elske Gud, du skal ikke lytte til dem, der stiller sig mellem dig og Gud, dem, der hævder at mennesket er ondt, og at den eneste vej til Gud går gennem en selvofring på den ene eller den anden måde. Gud elsker dig præcis som du er lige nu, til enhver tid og uden forbehold. Mennesket er i bund og grund *godt* for Gud selv har skabt vor ånd, skabt den af idel lys og kærlighed!

Ja, vejen til den lykke og fred som alle søger, går gennem kærlighed og tillid til Gud. Du skal ikke frygte, men elske

Gud. Læg trygt dit hjerte, dit sind, din evige ånd i den Almægtiges hænder. Han vil svare din tillid ud fra sin dybe, uendelige kærlighed til dig, og drage omsorg for dig i alle livets forhold. Dette er Hans ønske, også for dig!

OM KÆRLIGHED

Kærlighed er, som beskrevet i "Spørgsmål og Svar" lysets livsnerve, lysets essens. Der kan siges og skrives meget om kærlighed, og kærligheden rummer i sig selv uendelige muligheder og aspekter. Kærlighed kan både være individuel, forstået på den måde at man netop elsker denne eller hin personlighed og den kan være "kollektiv" så man elsker et helt folkeslag, eller evt. alle levende væsener som sådan.

Idealet for kærlighed er, for mig at se, en totalt betingelsesløs accept af sine medskabninger som de er, at se dem som det de er og elske dem som de er, eller evt. på trods af det de er. Vi må huske at vi alle er Guds børn, vi har alle et fælles ophav, så alle rummer som basis de samme kvaliteter selv om vi er forskellige og de samme uendelige udviklingsmuligheder. Alle levende personligheder er unikke, af umistelig værdi, alle er forskellige og alle rummer kvaliteter, om ikke andet så som mulighed. (Alle er forskellige; på nær de indbyrdes samhørende dualer- Guds børn er skabt som dualer, dvs som mand og kvinde, der er bestemte til i al evighed at udfylde og supplere hinanden i kærlighed og visdom)

For mig at se bør man tilstræbe at overføre sin kærlighed på så mange medskabninger som muligt, indtil alle engang vil elske og kende alle, og tilstræbe at sublimerer sin kærlighed indtil man nærer en totalt ubetinget, betingelsesløs kærlighed til alle, til alle vore brødre og søstre, de Ældste, de Yngste og menneskeånderne, Guds Tjenere og Gud selv. Når dette er nået, og det vil vi helt sikkert alle nå, vil vi i al evighed kunne uddybe den fælles kærlighed og knytte stadig inderligere, dybere, varmere kærlighedsbånd til alle. Bekendtskabet med sine medskabninger, evnen til at omfatte alle levende væsner med sin dybe, inderlige kærlighed, evnen til at se sine medskabninger som de er, danner grundlaget for den fælles kærlighed. Engang vil alle som sagt elske alle, det kan der ikke herske den mindste tvivl om; Gud, Guds Tjenere, de Ældste, de Yngste og menneskeånderne vil alle engang være indbyrdes forbundne med dybe, inderlige kærlighedsbånd, og over det hele vil Guds kærlighed stråle som det dybeste, sublimeste udtryk for kærligheden. Gud har altid været og vil altid være kærligheden i n´te potens, det reneste, klareste, mægtigste udtryk for kærlighedens magt, for kærlighedens almægt. Guds alkærlighed har netop som basis Hans alvidenhed, at Han kender os alle tilbunds og kender vores dybeste længsler, vores kærlighed, vores svagheder, vores styrker, vores angst, og denne altomfattende viden giver sig for Hans vedkommende udslag i en uendelig dyb, alle omfattende kærlighed. Kærlighed og indsigt hører uløseligt sammen. Kærlighed gør ikke blind. Forelskelse gør blind, kærlighed, som er noget andet, gør derimod seende. Lad os tage Guds kærlighed til forbillede for vore indbyrdes forhold og møde hinanden, Gud, Guds Tjenere og vore mange, mange brødre og søstre med den samme totale betingelsesløse accept og seende kærlighed. Dette vil føre til den størst mulige lykke, for også kærlighed og lykke hænger uløseligt sammen, som mange sikkert også selv har erfaret fra deres eget personlige liv. Kærligheden er det største af alt. Kærlighed og accept er som frø og pottemuld. Lad os sammen få kærligheden til at blomstre imellem os, så vi i sandhed kan vise, at vi er værdige børn af Gud.

OM BEGÆR

At skrive om begrebet begær er at skrive om denne verdens begrænsning. Jeg har før forsøgt at bringe begærets natur på formel, det lyder sådan her:

Det, der vender ind mod dig selv

Er begær

Det, der stråler ud mod andre

Er kærlighed

Det, der vender ind mod dig selv

Er mørke

Det, der stråler ud mod andre

Er lys...

Nu er jeg jo ikke nogen speciel autoritet, og de, der læser dette, eller som har læst ovennævnte formulering andetsteds, må selv afgøre, om jeg har ret, eller dog nogen ret. At kræve at blive regnet som ufejlbarlig autoritet, er i sig selv problematisk, er i sig selv et udtryk for et begær.

At skrive om begæret, er altså, mener jeg, at skrive om de jordiske begrænsninger. Men når jeg identificerer begæret så kraftigt med begrebet mørke, det onde, er det ikke for at "bandlyse" disse begrænsninger, men blot at påpege, at de findes i vor verden.

Buddhismen er den af verdensreligionerne, jeg synes bedst om, da den også fremhæver det problematiske ved begæret, uden at fordømme det. Så vidt jeg har forstået, er opgøret med begæret en af de ting, buddhismen foreslår mennesket for at opnå større visdom, lykke og kærlighed til vore medskabninger eller medmennesker. Men jeg tror, at den buddhistiske lære, uden at jeg på nogen måde er ekspert på området, tager fejl, når den hævder, at dette opgør overhovedet kan kæmpes til ende i vor verden. Vi møder gang på gang, livet igennem ting og fænomener, som tænder vort begær: Skønne kvinder og mænd, penge, ejendom osv osv.

Alligevel vil jeg give buddhisterne ret, når de siger, at opgøret med begæret er nødvendigt for at opnå større fuldkommenhed. Jeg tror dog bare, at dette opgør er en livslang proces, og at intet menneske kan være helt frit for begær, hele livet, eller evt efter at have opnået "oplysning" eller hvilket ord man nu bruger, evt "Nirvana".

I min formulering er kærlighed og begær to modsatte fænomener. Begge findes i forskellige styrkegrader i denne verden hos forskellige mennesker. Det er min opfattelse, at det er klogt, at forsøge at forholde sig til sit begær, at se det i øjnene, ikke lyve om det, ikke bilde sig selv ind, at man er begærløs, ikke omformulere sit sinds indhold. Det er min mening, at vejen til større fuldkommenhed og lykke primært går over et opgør med begæret, men også at se tingene som de er, nævne tingene ved deres rette navn. At tro at man i denne verden helt kan løsrive sig fra begæret, mener jeg er en illusion. Man kan narre sig selv til at tro det, men så er det sikkert ens forfængelighed, der er på spil, i sig selv en form for begær. Derfor mener jeg, at at tro at man i denne verden kan være eller er helt fri for begær, i sig selv er et udtryk for begær.

Jeg tror, at hvis man endelig skal give en kort formel for hvad mørke er, så er identifikationen med mørke og begær, som det, der vender ind mod os selv, den mest hensigtsmæssige og rigtige. Andre ville måske kalde det egoisme eller selvished. Og hvis man begynder at bruge denne formel i sin hverdag, til identifikation og eftertanke, vil man opdage, at vi alle ligger under for det, begæret eller egoismen, hver dag, og hele livet. Men vi kan forsøge at løsrive os så meget fra dette begær, fra mørket, så meget som muligt, ved også at tænke på al den varme og kærlighed, alt det lys, som kan strømme ud mod andre fra vore hjerter.

Fuldkommenhed, i den udstrækning Guds børn kan blive fuldkomne, hører, efter min mening, til i den oversanselige, åndelige verden. Og dog vil jeg give Peter Kjærulff ret, når han fx siger, at mennesket er fuldkommet, i al sin ufuldkommenhed. Dette har med de begrænsninger, som Guds børn altid er underlagt at gøre. I den jordiske, som i den åndelige verden, er vi fuldkomne, i al vor ufuldkommenhed. Der er altid, for os, mere at lære. Og vi har alle ret til at være på vej mod større fuldkommenhed. Jeg siger med vilje *større* fuldkommenhed, da ingen uden Gud *er* fuldkommen.

Det svære er altså at forstå de begrænsninger vi, Guds børn, altid er underlagt, og at vi alligevel altid er fuldkomne; igen: i al vor ufuldkommenhed.

Engang når alt mørke er udrenset af altet, vil vi alle være nået til en totalt mørkefri åndstilstand, dvs ingen vil da i ånden rumme noget som helst mørke. Jeg tror endda, at vi vil opnå denne tilstand længe inden mørkets fuldkomne

opgaaen i lyset er tilendebragt. Måske vil vi da først, i sandhed, kunne siges fri for begæret, mørket, egoismen. Men ihverttilfælde vil denne totalt begær-, mørkefri tilstand høre livet i den åndelige verden til.

Jeg mener som sagt, at at tro sig fri for begær i denne verden, er en illusion, da Jorden er en mørkets verden. Mørket kommer ofte snigende, og ofte narres vi, selv de bedste af os. Men vi kan gøre meget for vor egen og andres lykke, for verden, ved at elske så rent og ubetinget og bevidst som muligt, dvs uden bevidste eller ubevidste krav om at opnå tilfredsstillelse af vort eget begær. Dette kan være rettesnoren for et liv, der kan føre os til større fuldkommenhed og lykke. For os selv og for andre.